

чено и винаги червендалесто. В профил силно впечатление правеше неговият гърбав нос. Ходеше с по-големи крачки и размахваше доста ръцете си. Играеше някакви упражнения по системата на Мюлер, тичаше по плажа, дишаше дълбоко, печеше се.

По време на посещението на Русев двамата много си говореха. Спомням си, че два-три пъти ходехме и по балове. По онова време ние с Баклаян говорехме със симпатия за Русия. Димов показваше резервираност. Изобщо той малко приказваше. Беше крайно скромен.

Мисля, че аз се прибрах в София преди него. При една среща ми се оплака, че тича по издаването на "Бенц". Казваше, че няма средства, а и хората се отнасят несериозно към тази работа. Посвети ми една книга след излизането на романа.

Бях се преместил в Елин Пелин като околийски инженер, а той се беше вече установил в София. Празнични дни се виждахме. Тогава той ме запозна с една своя любима, която му се натрапваше след излизането на "Бенц" - Нели Доспевска.

След излизането на "Поручик Бенц" Димов ми е казвал, че различни автори са му предлагали сътрудничество. Чел ми е 4-5 писма с такова съдържание.

Изглежда, че Нели Доспевска оказваше влияние върху неговото писане. Тя беше остра, завързваше често спорове. Когато се скарнаха, той ме молене вечер да я изпратя до вкъщи. После тя ме свърза с приятелката си Лена. Средахме се в сладкарница "Китев". Понякога Димов ми се оплакваше, че с Нели не си подхождат. Нели беше дребна, неугледна, злъчна. Обаждаше се по това време понякога в пресата.

След "Бенц" Димов започна да работи нещо друго. Търсеше по-особени сюжети. Не обичаше социалните. Между другото аз му разказах за моите отношения с една германка на име Хортензия. Тя беше дъщеря на богат човек от Лайпциг, който станал комарджии пропилил цялото си състояние. Майката се обесила, със сина се случило друго нещастие. Хортензия се опитва да работи, но се оказва непригодна за живота. Свързва се с един богат полковник - става негова метреса. Аз се запознах с нея в Хамбург в едно кабаре по това време. Откъснах я от полковника за малко. Предложих и да се ожени за мен и да я заведе в България. И тя се съгласи. Но в последствие използва едно мое кратко отсъствие, за да се върне при полковника. Беше ми оставила едно трогателно писмо, в което заявяваше, че тя е неспособна да живее нормален семеен живот. Димов поиска да му покажа писмата и. Аз му ги да-